

Հովհաննես Թումանյան

Տխտ՛ր գիշեր, տրտո՛ւմ գիշեր...

Տխտ՛ր գիշեր, տրտո՛ւմ գիշեր.
Վիշտս ու ես ենք արթուն մենակ
Եվ ուզում ենք մի լավ հիշել,
Թե ո՛րտեղից իրար գըտանք:

Ասա՛, իմ վիշտ, իմ սև թախիժ,
Ա՛յ անբաժան կյանքիս ընկեր,
Դու ո՞ր օրից կամ ո՞րտեղից,
Ի՞նչ դեպքով ես ինձ հետ ընկել...

Ու գալի՛ս են սև-սև հուշեր...

Տըխտ՛ր գիշեր, տըրտո՛ւմ գիշեր...

1898